

dog, at Enkelthederne her maa behandles nærmere i et Udvalg, og jeg vil i denne Forbindelse tilføje, at det efter min Opfattelse maa blive i Lønningsudvalget. Jeg finder ikke, at de Lønninger, der her er foreslaaede, er for høje, og jeg kan ikke tilbageholde min Forbavelse over, at der fra kirkelig Side gennem Pressen synes at være fremsat Betæneligheder i Anledning af disse Lønninger, som om de var for høje. Man studser over en saadan Betænelighed og kan ikke undlade at spørge, hvad der egentlig er Meningen med, at saadanne Anskuelse fremsættes, og hvad der ligger bagved. Kommissionens Flertal har da ogsaa i sin Betænkning udtrykkelig fremhævet, at man var nødt til at gøre Præstelønningerne i København noget højere end udenfor København, og har anført Grunde for, at disse Lønninger i København maatte være forskellige fra Lønningerne udenfor København; der henvises til, hvad man kalder „Leveomkostningerne“, og til det meget forcerede og anstrengende Arbejde i de store Sogne, det ønskelige i, at man havde et rimeligt Antal Ansøgere at vælge imellem, naar Talen var om Besættelse af Embeder i København.

§§ 7—11. svarer meget nøje til Præstelønningsloven af 4. Oktober 1919. Der fordres til første Klasse en noget højere Anciennetetsalder end til første Klasse i Præstelønningsloven, og det er efter min Opfattelse vel begrundet i Lovforslaget.

§ 12, 3die Stykke, er nyt, men indeholder en Bestemmelse, som jeg anser for overordentlig heldig, nemlig at en Præst, der af Helbredshensyn ikke kan overkomme vedblivende at bestride Arbejdet i et stort københavnsk Sogn, i en fremrykket Alder kan søge til et mindre besværligt Arbejde, uden at det kommer ham til økonomisk Skade.

Endvidere indeholder § 13 Bestemmelser om Beregning af Anciennet og Bestemmelserne fra Præstelønningsloven af 4. Oktober 1919, § 21, om Embedsbolig. Der fastslaas saaledes her, at der skal fradrages $\frac{1}{6}$ af Grundlønnsens Begyndelsesløn, naar der overlades Embedsmændene Tjenestebolig. Det forekommer mig imidlertid, at de mange Præster i København, som ikke har en Embedsbolig — og det er de allerfleste —, herved kommer under ulige Vilkaar sammenlignet med de andre. De vil vanskelig kunne skaffe sig en tilstrækkelig stor Bolig for den Sum, som fradrages for de andres Vedkommende, med andre Ord, de maa ofre mere af deres Løn for at skaffe sig en saadan Bolig. Det er med fuld Ret

blevet fremhævet, at disse Præster i København maa have et Kontor — det ærede Medlem fra Kolding (N. Johan Laursen) var inde derpaa —, og at de maa have et Venteværrelse, oven i Købet et ikke alt for lille Venteværrelse, naar Talen er om de store folkerige Sogne; at de er henviste til i deres private Lejlighed at skaffe et saadant Kontor og et saadant Venteværrelse, forekommer mig egentlig urimeligt. Jeg vilde finde det rigtigt, om man i København kom ind paa at oprette Kontorer for Præsterne enten i Forbindelse med de nye Kirker, man bygger, eller med de Menighedshuse, man opfører. Der er noget utiltalende i, at Præsterne selv skal skaffe Kontor og Venteværrelse og mange Gange benytte deres Spisestue maaske flere Timer daglig til Venteværrelse for Folk, som skal tale med dem. Jeg gad vidst, om andre Tjenestemænd i Danmark vilde gaa ind under en saadan Ordning, jeg tror det ikke. Man kan ikke ker sammenligne Forholdene i København med Forholdene paa Landet, der har man en Præstegaard med 10—12—14 Værelser, hvor der er rig Lejlighed til at anbringe de Folk, som kommer, og som ikke kommer i saa stor Mængde eller alle paa samme Tid. Jeg vil være villig til i Udvalget at forhandle om, hvorvidt man kan faa truffet nogle Bestemmelser, der letter Forholdet for de Præster, som ikke har Embedsbolig, i alt Fald mener jeg, at Udvalget maa have Opmærksomheden henvendt paa dette Spørgsmaal.

Hvad angaar de kirkelige Tjenestemænd, der ikke er Præster, skal jeg henholde mig til de Bemærkninger, som blev gjort af det ærede 22de Medlem for Hovedstaden (Friis-Skotte). Det er Spørgsmaal, som maa behandles i Udvalget.

§ 26 indeholder Bestemmelser om Statskassens Bidrag til disse Præstelønninger. Det vilde være værdifuldt, forekommer det mig, om det gennem Udvalgsarbejdet kunde lykkes at skaffe Oplysning om, hvor stort det samlede Tilskud fra Staten anslaas at ville blive; jeg haaber, at det vil være muligt ved Forhandlinger i Udvalget og ved Forhandlinger med Kirkeministeren at faa nogle Oplysninger herom. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Tilvebringelse af Dækning af de Udgifter, som skal dækkes ved Ligning paa Folkekirkens Medlemmer her i København, er den gamle Form for Præste-, Degne- og Klokkerpenge, saaledes som Regelen er fastslaet i Loven af 14. April 1904, foreslaet opretholdt; og hvis man ikke faar Penge nok ind ad den Vej, foreslaar man en Tillægslicensing til